

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu: **1. N. - S. V.**, zastúpená *akad. soch. V. - likvidátorom*, bytom V., B., **2. akad. soch. V.**, bytom V., B., obaja žalobcovia zastúpení *Mgr. M.*, advokátom so sídlom, B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Drieňová 24, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského úradu v Bratislave č. OVVS/324/2006/CRS/AP4 zo dňa 9. januára 2006, ako i rozhodnutia Obvodného úradu v Bratislave č. OVVS-PR-3199/3-760-04-JVA, č. OVVS-PR-3200/3-761-04-JVA zo dňa 22. augusta 2005, o odvolaní žalobcu v 1. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. decembra 2008 č.k. 1S 116/2006-26 v napadnutej časti, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. decembra 2008 č. k. 1S 116/2006-26 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave č. OVVS/324/2006/CRS/AP4 zo dňa 9. januára 2006, ako i rozhodnutie Obvodného úradu v Bratislave č. OVVS-PR-3199/3-760-04-JVA, č. OVVS-PR-3200/3-761-04-JVA zo dňa 22. augusta 2005 v časti rozhodnutia o náhrade trov a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodol tak v konaní podľa § 244 ods. 1 a nasl. OSP majúci zato, že pokiaľ ide o náhradu trov konania, správny orgán rozhodol nesprávne, ak uložil náhradu trov konania zástupcovi žalobcu v 1. rade (žalobcovi v 2. rade). V predmetnej veci bol účastníkom konania na strane navrhovateľa žalobca v 1. rade zastúpený žalobcom v 2. rade a z toho dôvodu mal správny orgán prvého stupňa, resp. i druhého stupňa zaviazaný k náhrade trov konania žalobcu v 1. rade. Súd prvého stupňa preto v tejto časti rozhodnutie správneho orgánu zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, b/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V časti rozhodnutia, ktorou bolo priestupkové konanie (§ 42a ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „priestupkový zákon“ alebo „zákon o priestupkoch“) voči Mgr. K. a A. zastavené, prvostupňový súd dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu bolo správne, zákonné a vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného, že pokiaľ ide o priestupkové konanie, ide o vedomé porušenie práva, čo v danom prípade z vykonaného dokazovania preukázané nebolo. Mgr. Ď. sa vyjadrila k žiadosti žalobcu v 1. rade zo dňa 23. júla 2004, v ktorej žiadal predložiť originály dokladov i ďalšie písomnosti. Z dôvodu, že jeho žiadosť nebola označená ako žiadosť na prístup k informáciám podľa zákona č. 211/2000 Zb. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“ alebo „zákon o slobode informácií“), považovala jeho podanie za žiadosť účastníka konania, nakoľko bolo označené ako žiadosť, resp. ako rozklad proti rozhodnutiu Ministerstva školstva Slovenskej republiky (ďalej len „Ministerstvo školstva SR“) č. CD-2004-9016/17704-1:09. Vzhľadom na konanie žalobcu v 1. rade a nedostatočne označenú žiadosť, ako i predchádzajúce konania vedené na Ministerstve školstva SR, sa domnievala, že žiada len o sprístupnenie spisov ako účastník konania, ktoré mu bolo v priebehu konania na Ministerstve školstva SR už v minulosti viackrát umožnené. Sám žalobca poukazoval na skutočnosť, že má vedomosť o tom, že nerozhodnutie správneho orgánu o žiadosti o

sprístupnenie informácii v zmysle zák. č. 211/2000 Z.z., je fiktívnym rozhodnutím, voči ktorému je možné podať zo strany účastníka a žiadateľa rozklad. Takýto rozklad žalobca v 1. rade voči rozhodnutiu správneho orgánu nepodal a z toho dôvodu jeho žiadosť žalovaný správne vyhodnotil ako žiadosť účastníka konania a nie ako žiadosť oprávnenej osoby o sprístupnenie k informáciám podľa zák. č. 211/2000 Z.z.. Pokiaľ ide o konanie A., vo vzťahu k tomuto bolo preukázané, že k nemu sa žiadosť ani nedostala, a preto i samotní žalobcovia v rámci priestupkového konania uvádzali, že netrvajú na tom, aby voči nemu bolo začaté, resp. pokračované v priestupkovom konaní.

Vychádzajúc z ustanovenia § 250i ods. 3 OSP, pokiaľ ide o skutočnosti predovšetkým priedaň v konaní pred správnym orgánom, na ktoré poukazuje žalobca vo svojej žalobe, ako i postup správneho orgánu, v ktorom správny orgán nedodrжал zákonné lehoty, krajský súd mal zato, že tieto skutočnosti nemohli mať vplyv na samotné rozhodnutie, t.j. na zastavenie konania voči obvineným, ktorí sa podľa názoru správneho orgánu nedopustili priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch, preto ani súd na tieto vady pri svojom rozhodovaní neprihliadal. Podstatou celého preskúmania rozhodnutia správneho orgánu bolo, či sa vykonali také dôkazy, ktoré by preukazovali, že sa obvinení úmyselným konaním dopustili priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch.

Záverom svojho odôvodnenia prvostupňový súd konštatoval, že tak, ako to vyplýva z vyjadrenia, či už obvinenej Mgr. Ď., prípadne obvineného A., je zřejmé, že ani jeden z nich nemal úmysel poškodiť, resp. neposkytnúť žalobcom informácie, ktoré požadoval. Vzhľadom na jeho konanie a nedostatočne označenú žiadosť, ako i predchádzajúce konanie a zastupovanie V. v konaniach, ktoré boli vedené na Ministerstve školstva SR, sa domnievali, že tento žiada len o sprístupnenie spisov ako účastník konania, ktorému bolo i v priebehu konania na Ministerstve školstva SR už i v minulosti viackrát umožnené.

Pretože ani krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by preukazovali, že sa obvinení v priestupkovom konaní, a to Mgr. Ď. a A., dopustili takéhoto úmyselného priestupkového konania, dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu v tomto smere bolo správne, a preto v tejto časti žalobu žalobcu zamietol.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcom, ktorí boli úspešní v žalobe len v časti rozhodnutia o náhrade trov správneho konania, náhradu trov súdneho nepriznal, keďže boli úspešní len v nepomernej časti napadnutého rozhodnutia.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podali žalobcovia v 1. a 2. rade v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Krajský súd podľa žalobcov dostatočne neustálil pomocou dokazovania skutkový stav potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností objasňujúcich, že Mgr. Ď. poskytla nepravdivú informáciu a porušila tak povinnosť uloženú osobitným predpisom. Žalobcovia namietali, že Mgr. Ď. musela a mala vedieť o tejto povinnosti, a to vzhľadom na svoje pracovné zaradenie, vzdelanie ako aj vzhľadom na skutočnosť, že jej mal a musel byť pri riadnom plnení si svojich pracovných povinností známy obsah administratívneho spisu, ktorého sprístupnenie žalobca v 1. rade žiadal. Ak by teda prvostupňový súd dostatočným spôsobom vykonal dokazovanie a preskúmal aj administratívny spis, tak by po riadnom vyhodnotení dôkazov s najväčšou pravdepodobnosťou dospel k záveru, že zodpovedná osoba vedome neposkytla žalobcovi v 1. rade požadované informácie, čím sa podľa § 42a zákona o priestupkoch dopustila priestupku tým, že porušila povinnosť určenú osobitným predpisom.

Namietali tiež názor prvostupňového súdu, že mali proti fiktívnemu rozhodnutiu o neposkytnutí informácie podať rozklad, nakoľko takéto odôvodnenie nemá oporu v našom právnom poriadku. Podľa žalobcov je právne irelevantné, či žalobcovia v prvom a druhom rade podali rozklad alebo nie. Bolo to ich zákonné právo a nie povinnosť. Navyše, márnym uplynutím lehoty na sprístupnenie informácií podľa zákona o slobode informácií stratili požadované informácie pre žalobcov v prvom a druhom rade zásadný význam, pretože tieto informácie potrebovali získať kvôli rozkladovému konaniu, vedenému práve na Ministerstve školstva SR, ktoré im však požadované informácie neposkytlo ani ako účastníkovi konania ani ako žiadateľovi o poskytnutie informácií v zmysle zákona o slobode informácií.

V časti rozsudku, v ktorej prvostupňový súd rozhodol o trovách konania, uviedli, že žalobca v druhom rade podal dňa 21.09.2005 odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu iba v tej časti, ktorá sa dotýkala jeho povinnosti uhradiť trovy správneho konania. Ak teda súd

v tejto časti rozhodnutie zrušil, tak bol žalobca v druhom rade úspešný v celom rozsahu a prvostupňový súd mal priznať žalobcovi v druhom rade aj náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

Na základe uvedených skutočností navrhli žalobcovia, aby odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia, vykonaní a doplnení dokazovania, s ohľadom na nesprávne právne posúdenie veci, rozsudok prvostupňového súdu zmenil a zrušil rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave č. OVVS/324/2006/CRS/AP4 zo dňa 9. januára 2006, ako i rozhodnutie Obvodného úradu v Bratislave č. OVVS-PR-3199/3-760-04-JVA, č. OVVS-PR-3200/3-761-04-JVA zo dňa 22. augusta 2005 a priznal odporcovi náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. Alternatívne žalobcovia žiadali, aby odvolací súd pri vynesení potvrdzujúceho rozsudku pripustil dovolanie proti tomuto rozhodnutiu s poukazom na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj prípadné potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, je v priamom rozpore s doterajšou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, ako aj s poukazom na to, že toto rozhodnutie je pre žalobcu v prvom rade po právnej stránke rozhodnutím zásadného významu.

Žalovaný v podaní zo dňa 13. marca 2009 uviedol, že sa nevyjadruje k odvolaniu žalobcov, vzhľadom na obsah predloženého odvolania, ktoré neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktorými by sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a zistil, že odvolaniu žalobcov nie je možné vyhovieť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) verejne vyhláseným rozsudkom, ktorým rozsudok krajského súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

V správnom súdnictve preskúmajajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdництва je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Z ustanovenia § 247 ods. 1 OSP vyplýva, v ktorých prípadoch sa môže účastník správneho konania domáhať preskúmania rozhodnutia správneho orgánu súdom. Všeobecné súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy vydaných v správnom konaní, ktorými správny orgán zasahuje do práv a povinností fyzickej alebo právnickej osoby.

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (*rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov*) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Podľa § 2 ods. 1 priestupkového zákona priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 3 priestupkového zákona na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Podľa § 42a ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, priestupku sa dopustí aj ten, kto **vedome** vydá a zverejní nepravdivé, neúplné informácie, kto poruší povinnosť určenú osobitným predpisom, alebo ten, kto vydaním rozhodnutia alebo vydaním príkazu, alebo iným opatrením zapríčiní porušenie práva na sprístupnenie informácií.

Podľa § 76 ods. 1 písm. a/ priestupkového zákona správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že skutok, o ktorom sa koná, sa nestal alebo nie je priestupkom.

Podľa § 51 priestupkového zákona, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní [t.j. zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)].

Podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku **účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby** majú právo nazerat' do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní a dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.

Podľa § 23 ods. 2 správneho poriadku, správny orgán môže povoliť nazrieť do spisov a urobiť si výpis, odpis, môže poskytnúť kópiu spisov alebo môže poskytnúť informáciu zo spisov iným spôsobom **aj iným osobám**, pokiaľ **preukážu odôvodnenosť svojej požiadavky**.

Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že dňa 23. júla 2004 zaslal žalobca v 1. rade Ministerstvu školstva SR list, v ktorom žiadal o predloženie originálu návrhu Krajského úradu v Bratislave č. PED-128/98 zo dňa 2. februára 1998, zaevidovaného na Ministerstve školstva SR dňa 5. februára 1998, o predloženie originálu rozhodnutia č. 506/1998-152 zo dňa 12. mája 1998 a o predloženie originálu žiadosti o zaradenie - „Návrh na zaradenie Strednej umeleckej školy do siete škôl“, zaevidovaný na Ministerstve Školstva SR dňa 3. marca 1998 pod č. 872/1998-41. Z ďalších dokladov založených v administratívnom spise vyplýva, že Mgr. Ď. sa k žiadosti žalobcu v 1. rade zo dňa 23. júla 2004 vyjadrila listom zo dňa 16. augusta 2004, kde mu **ako účastníkovi správneho konania** odpovedala na jeho žiadosť. Dňa 20. augusta 2004 podal žalobca v 1. rade návrh na začatie konania vo veci priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 21a ods. 1 písm. a/ zák. č. 211/2000 Z.z., v ktorom označil za vinných zo spáchania priestupkov Mgr. K. a A., a to z toho dôvodu, že v zákonom stanovenej 10-dňovej lehote mu neposkytli požadované informácie podľa uvedeného zákona.

Obvodný úrad v Bratislave ako prvostupňový správny orgán v danej priestupkovej veci konal a rozhodol rozhodnutím č. OVVS-PR-3199/3-760-04-JVA a č. OVVS-PR-3200/3-761-04-JVA dňa 22. augusta 2005. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že konanie, ktorého sa podľa žalobcu v 1. rade mali dopustiť Mgr. Ď. tým, že v zákonom stanovenej

lehote nesprístupnila informácie požadované žalobcom v 1. rade a ani o tom nevydala rozhodnutie, pričom listom zo dňa 16. augusta 2005 po uplynutí zákonnej lehoty poskytla neúplné a nepravdivé informácie, a A. tým, že v zákonnej lehote nesprístupnil informácie požadované žalobcom v 1. rade, a ani o tom nevydal rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, nenapĺňa znaky skutkovej podstaty tohto priestupku, a preto konanie zastavil. Krajský úrad v Bratislave rozhodnutím č. OVVS/324/2006/CRS/AP4 zo dňa 9. januára 2006 potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu ako vecne správne.

Včas podanou žalobou sa žalobcovia domáhali vyslovenia, „že žalovaní v konaní o priestupku porušili ustanovenie čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenia § 3 ods. 1, 2, 3 a 4 správneho poriadku. Nepostupovali v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, neumožnili navrhovateľovi, aby účinne mohol hájiť svoje práva a záujmy pri pojednávaní, nezaoberali sa svedomito a zodpovedne vecou tak, aby ju vybavili včas. Práve naopak - vytvárali zbytočné priet'ahy tým, že nedodržiavali zákonné lehoty, vydávali rozhodnutia mimo lehoty, v ktorej boli oprávnení a povinní rozhodnúť podľa § 49 správneho poriadku a ďalej tým, že vydávali rozhodnutia v rozpore s § 46 správneho poriadku, a tým, že rozhodnutia neobsahovali náležitosti dané § 47 ods. 3 správneho poriadku, dané § 47 ods. 3 správneho poriadku; ďalej sa domáhali vyslovenia, že pri zisťovaní stavu veci sa žalovaní neriadili ustanoveniami § 42a a § 46 zákona o priestupkoch v nadväznosti na právo garantované čl. 26 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, v nadväznosti na porušenie ustanovení § 23 ods. 1 správneho poriadku a § 3 ods. 1, § 14 ods. 2, §16 ods. 2 zákona o slobode informácií. Okrem toho podľa žalobcov žalovaný voči žalobcovi v 2. rade opakovane nesprávne uplatnil § 6 zákona o priestupkoch; tiež žiadal vysloviť, že postup a rozhodnutia č. OVVS-PR-3199/3-760-04JVA, č. OVVS-PR-3200/3-761-04-JVA Obvodného úradu v Bratislave a č. OVVS/324/2006/CRS/AP4 Krajského úradu v Bratislave v konaní o priestupku na základe návrhu N. zo dňa 19.8.2004 sú nezákonné." Záverom žalobného petitu sa potom domáhal zrušenia rozhodnutia Obvodného úradu v Bratislave č. OVVS-PR-3199/3-760-04-JVA, č. OVVS-PR-3200/3-761-04-JVA zo dňa 22. augusta 2005 a rozhodnutia Krajského úradu v Bratislave č. OVVS/324/2006/CRS/AP4 zo dňa 9. januára 2006 a vrátenie veci na ďalšie konanie; zároveň žiadal priznať náhradu trov súdneho konania.

Vychádzajúc zo zhora citovaných ustanovení odvolací súd k námietkam žalobcov uvádza, že účastník konania môže nazerať len do spisov týkajúcich sa správneho konania,

o ktoré sa preskúmané rozhodnutie opiera. Toto právo nie je možné extenzívnym spôsobom vzťahovať na tie spisy, ktoré majú s jeho záležitosťou len širšiu súvislosť a nie sú súčasťou alebo prílohou uvedených spisov. Uplatňovať si toto právo môže účastník konania v ktoromkoľvek štádiu správneho konania, ako aj po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, a to vždy voči správne mu orgánu, u ktorého sa spis nachádza.

Zákonné právo nazrieť do spisov, urobiť si z nich výpis alebo odpis, právo na poskytnutie kópie spisov alebo poskytnutie informácie zo spisov iným spôsobom majú aj **iné osoby, než účastníci konania, ich zástupcovia a zúčastnené osoby**. Podmienkou je, že tieto osoby **preukážu odôvodnenosť svojej požiadavky**. Túto odôvodnenosť posudzuje správny orgán v rámci voľnej úvahy. Za odôvodnenú požiadavku treba považovať predovšetkým dôležitý právny záujem. I v takom prípade však z uvedeného nevyplýva právny nárok týchto osôb na to, aby im správny orgán povolil alebo umožnil realizovať toto ich právo bez preukázania odôvodnenosti ich požiadavky. Ak správny orgán povolí alebo umožní realizovať právo týmto osobám, bude to v rozsahu a spôsobom, ktorý vedie k cieľu sledovanému zákonodarcom v tomto ustanovení (napr. správny orgán povolí osobe nazrieť len do tej časti spisu, v ktorej sú obsiahnuté skutočnosti týkajúce sa tejto osoby).

Odvolací súd mal za preukázané, že žalobcovi v 1. rade žalovaný, resp. zodpovedná osoba v zmysle ustanovenia § 23 ods. 2 a 3 správneho poriadku poskytla žiadané informácie a pri už prv poskytnutých informáciách poukázala na ich predchádzajúce sprístupnenie. V zmysle § 23 ods. 2 správneho poriadku pre nepreukázanie naliehavého právneho záujmu žalovaný nesprístupnil informácie týkajúce sa správneho konania, v ktorom nebol žalobca v 1. rade účastníkom. Odvolací súd mal za preukázané, že na Ministerstve školstva SR sú samostatne zaevidované dva návrhy, a to dňa 5. februára 1998 návrh na vyradenie žalobcu v 1. rade zo siete škôl pod č. PED-128/98 zo dňa 2. februára 1998 a návrh na zaradenie strednej umeleckej školy do siete škôl zaevidovaný na Ministerstve školstva SR dňa 3. marca 1998 pod č. 872/1998-41. Napriek tomu, že o uvedených návrhoch bolo rozhodnuté pod rovnakým číslom a v rovnaký deň, išlo o dve samostatné rozhodnutia vydané v dvoch samostatných správnych konaniach, pričom žalobca v 1. rade bol účastníkom len konania o jeho vyradenie zo siete škôl a nie aj konania o návrhu na zaradenie strednej umeleckej školy do siete škôl (zaevidovaný na Ministerstve školstva SR dňa 3. marca 1998 pod č. 872/1998-41). Ak žalobca v 1. rade namieta, že sa z jeho strany jednalo o žiadosť o sprístupnenie informácii v zmysle zák. č. 211/2000 Z.z., mal možnosť podať proti fiktívnemu rozhodnutiu

o nevyhovení jeho žiadosti riadny opravný prostriedok a následne podať žalobu o preskúmanie druhostupňového správneho rozhodnutia.

I podľa názoru odvolacieho súdu Mgr. Ď. postupovala v súlade so správnym poriadkom, teda posúdila žiadosť žalobcu v 1. rade v časti ako žiadosť účastníka správneho konania o jeho vyradení zo siete škôl a v časti ako žiadosť „inej osoby“ v konaní o zaradenie strednej umeleckej školy do siete škôl, a nie ako žiadosť v zmysle zák. č. 211/2000 Z.z., teda nepostupovala podľa uvedeného zákona, nemohla ani naplniť skutkovú podstatu priestupku v zmysle § 21a ods. 1 písm. a/ zák. č. 211/2000 Z.z.. Aj podľa odvolacieho súdu nebola naplnená ani subjektívna stránka konania v zmysle § 21a ods. 1 písm. a/ zák. č. 211/2000 Z.z. a § 42a zákona o priestupkoch, a to, že by uvedená osoba **vedome** poskytla nepravdivé informácie, resp. by neposkytla informácie. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že ani Mgr. Ď., ani p. H. nemali úmysel poškodiť, resp. neposkytnúť žalobcom informácie, ktoré požadovali, pričom odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisového materiálu má zato, že konanie Mgr. Ď. a p. H. nevykazuje ani znaky vedomej nedbanlivosti (t.j., že by mali vedomosť o možnosti spôsobenia následku, ktorý síce nechceli spôsobiť, avšak bez primeraných dôvodov sa spoliehali, že následok nenastane).

Pokiaľ ide o nevyužitie opravného prostriedku proti fiktívnemu rozhodnutiu, podanie odvolania (rozkladu) skutočne je právom účastníka, nie jeho povinnosťou. avšak, ak účastník svoje zákonné právo nevyužije, musí potom znášať aj následky tohto svojho konania.

V časti, ktorou boli rozhodnutia správnych orgánov zrušené a vec bola v rozsahu rozhodnutia o náhrade trov konania vrátená žalovanému na ďalšie konanie, žalobcovia môžu svoje námietky uplatniť v novom konaní pred žalovaným.

Nad rámec odvolania vzhľadom na námietky uvedené v žalobe týkajúce sa porušenia ústavných a procesných práv žalobcov odvolací súd ešte považuje za potrebné dodať, že v preskúmanom konaní pred správnymi orgánmi ani odvolacím súdom neboli zistené porušenia Ústavy Slovenskej republiky a procesných predpisov, ktoré by boli dôvodom na zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí, keď tvrdenie žalobcov, že im nebolo umožnené v konaní o priestupku proti Mgr. K. a A. „účinne hájiť svoje práva a záujmy pri pojednávaní“ nemá oporu v administratívnom spise, z obsahu ktorého bolo nesporne preukázané, že zástupca žalobcu v 1. rade akad. soch. V. bol na ústne pojednávaní v priestupkovom konaní

riadne predvolaný, viackrát sa ho aj osobne zúčastnil, bolo mu umožnené sa vyjadriť a doložiť do spisu doklady a bola mu aj poskytnutá fotokópia zápisnice o prejednávaní priestupku.

S poukazom na vyššie uvedené závery ako aj na skutočnosť, že žalobcovia vo svojom odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa nebol vypořiadal už krajský súd, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 OSP potvrdil, pričom sa v zásade stotožnil aj s právnym posúdením a dôvodmi rozhodnutia krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Pokiaľ ide o rozhodnutie prvostupňového súdu, v časti v ktorej zrušil rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov o náhrade trov správneho konania, o tejto bude rozhodovať znova prvostupňový správny orgán a proti tomuto rozhodnutiu majú žalobcovia možnosť podať opravný prostriedok v správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol zohľadniť ani požiadavku žalobcu týkajúcu sa pripustenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

Podľa § 246c ods. 1 veta druhá a tretia OSP je v správnom súdnictve opravný prostriedok prípustný, len ak je to ustanovené v piatej časti OSP; proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný. Ustanovenie § 246c ods. 1 veta tretia OSP znamená, že proti uzneseniam a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zásadne nie je prípustný žiaden riadny ani mimoriadny opravný prostriedok. Nie je prípustné odvolanie, dovolanie, obnova konania ani mimoriadne dovolanie. Súčasná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, vychádza z názoru, že v správnom súdnictve právomoc Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konať o dovolaní nie je daná (napr. uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 1Sdo 102/2008 z 9. decembra 2008, či uznesenie ÚS SR z 24. februára 2009 sp. zn. II. ÚS 87/2009).

Ak žalobcovia považujú rozhodnutie v danej veci za rozporné s doterajšou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a pritom pripojili jeho rozsudok vo veci sp.zn. 6SŽ 132/02 z 28. augusta 2003, odvolací súd poznamenáva, že toto rozhodnutie sa týka pôvodného konania vedeného žalobcami proti Ministerstvu školstva SR vo veci

vyradenia žalobcu v 1. rade zo siete súkromných škôl, zatiaľ čo predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je zastavenie priestupkového konania vo veci priestupku na úseku práva na prístup k informáciám a hoci obe konania spolu súvisia, nejedná sa o rozhodnutie v tej istej alebo v obdobnej veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a s poukazom na § 246c ods. 1 prvá veta OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobcovia neboli v konaní o odvolaní úspešní a žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a ani si ich neuplatnil.

Odvolací súd dáva ešte do pozornosti krajskému súdu chybu a zrejmu nesprávnosť pri písaní napadnutého rozsudku, kde namiesto správneho č.k. 1 S 116/2006-26 je uvedené nesprávne č.k. 1 S 166/2006-26, ako aj chybu a zrejmu nesprávnosť vo výroku napadnutého rozsudku v časti o náhrade trov konania, kde je nesprávne uvedené len jednotné číslo žalobcov, a to „**Žalobcovi** sa náhrada trov konania nepriznáva.“, pričom v odôvodnení je správne uvedené množné číslo žalobcov, a to „.. **žalobcom**, ktorí boli úspešní v žalobe len v časti rozhodnutia o náhrade trov konania nepriznal, keďže boli úspešní len v nepomernej časti napadnutého rozhodnutia“. Taktiež je potrebné opraviť označenie zákona č. 21/2000 Z.z. (nie Zb., ako uvádza prvostupňový súd). Tieto chyby je potrebné odstrániť postupom podľa § 164 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 9. februára 2010

JUDr. Jana Baricová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková